

Гаррі Поттер і філософський камінь. Гафелпафське видання

КУПИТИ

Анотація «Гаррі Поттер і філософський камінь. Гафелпафське видання»,
Джоан Ролінг

Життя сироти Гаррі Поттера непросте — через загибель своїх батьків він змушений мешкати у родичів, які його ненавидять і знущаються з нього як тільки можуть. У нього навіть немає своєї кімнати — хлопчик живе у малесенькій комірці під сходами. Незадовго до одинадцятого дня народження Гаррі отримує листа, проте дядько Вернон не дає племіннику його прочитати. Незабаром листи починають прибувати у величезній кількості, тож вся сім'я, включно із тіткою Петунією і двоюрідним братом Дадлі, вирушає на невеликий скелястий острів. Проте опівночі до них у хижку приходить несподіваний гість — великий чоловік, який представляється Геґрідом і вручає Гаррі запрошення у школу магії Гоґвортс. Так хлопчик дізнається, що він — чарівник. З цієї ночі життя Поттера наповнюється дивовижними речами й пригодами, які, проте, не завжди безпечні. Про книгу «Гаррі Поттер і філософський камінь. Гафелпафське видання»

Юному чарівнику розкривають правду про його походження, батьків і звідки взявся шрам у вигляді блискавки у нього на лобі. Виявляється, Гаррі — знаменитість у магичному світі. Проте він зовсім не прагне уваги, а лише підтримки, яку знаходить у нових друзях — Ронові й Герміоні. Трійця випадково дізнається, що в школі коїться щось дивне, тож тепер вони зроблять все, аби дізнатися правду.

«Гаррі Поттер і філософський камінь» є першим романом у серії всесвітньо відомої серії фентезі від Джоан Ролінг. Історія, яка прославила письменницю, тішить читачів різного віку. Авторка збудувала детально продуманий світ, починаючи від навчальної системи й закінчуючи заклинаннями. Магічна атмосфера, дух доброї казки й поєднання реального світу й чарівного роблять цю розповідь близькою для багатьох. Авторка надихалася міфологією та фольклором, тому у цьому й наступних романах можна зустріти багато істот та артефактів із легенд і оповідок різних народів.

Письменниця не тільки розважає своєю історією, а й торкається важливих тем. Однією з них стає сім'я та любов, які є рушійною силою протягом усієї серії. Джоан показує, що близьких можна знайти у друзях і наставниках, які підтримають у миті радості й горя. Ще одним важливим питанням є ідентичність — Гаррі дізнається про визначальну частину своєї особистості, про яку він нічого не знав, тож тепер хлопчику доводиться досліджувати у собі те, що інші юні чаклуни робили із самого дитинства. Також на Поттера тисне минуле його батьків і відновлене відчуття втрати, і треба вчитися жити

із цим. Гафелпафське видання зацікавить фанатів цього факультету, адже тут також є додаткова інформація про гуртожиток — його історія, геральдика, реліквії тощо.

Розділ перший

Хлопчик, що вижив

Містер і місіс Дурслі, що жили в будинку номер чотири на вуличці Прівіт-драйв, пишалися тим, що були, слава Богу, абсолютно нормальні. Кого-кого, але тільки не їх можна було б запідозрити, що вони пов'язані з таємницями чи дивами, бо такими дурниціями вони не цікавились.

Містер Дурслі керував фірмою «Граннінгс», що виготовляла свердла. То був такий дебелий чолов'яга, що, здається, й шиї не мав, зате його обличчя прикрашали пишні вуса. Натомість місіс Дурслі була худорлява, білява, а її шия була майже удвічі довша, ніж у звичайних людей, і це ставало їй у великій пригоді: надто вже вона любила зазирати через паркан, підглядаючи за сусідами. Подружжя Дурслів мало синочка Дадлі, що був, на думку батьків, найкращим у світі.

Дурслі мали все, що хотіли, а окрім того, ще й один секрет, і найдужче вони боялися, що хтось довідається про нього. Їм здавалося, що вони помруть, коли хтось почує про Поттерів. Місіс Поттер була сестрою місіс Дурслі, але вони не бачились уже кілька років. Місіс Дурслі вдавала, ніби взагалі не має сестри, бо сестра та її нікчема-чоловік були повною протилежністю Дурслям. Подружжя Дурслів тремтіло на саму думку про те, що сказали б сусіди, побачивши Поттерів на вулиці.

Дурслі знали, що й Поттери мають сина, але ніколи його не бачили. Той хлопчик був ще однією причиною не знатися з Потерами: Дурслі не хотіли, щоб їхній Дадлі спілкувався з такими дітьми.

Коли містер і місіс Дурслі прокинулись одного сірого нудного ранку у вівторок, — саме тоді й почалася наша історія, — захмарене небо за вікном аж ніяк не провіщало дивних і загадкових подій, які невдовзі мали трапитися в усій країні. Містер Дурслі щось мугикав, вибравши собі для роботи найнуднішу краватку, а місіс Дурслі радісно щебетала — вона щойно спромоглася посадити на високий дитячий стільчик верескливого Дадлі.

Ніхто й не помітив, як за вікном промайнула велика сіра сова.

О пів на дев'яту містер Дурслі підхопив портфель, мокнув місіс Дурслі в щок і хотів поцілувати на прощання й Дадлі, але не влучив, бо той якраз почав біситися, розкидаючи кашу на стіни.

«От шибеник», — пирхнув містер Дурслі, виходячи з дому. Він сів у машину й почав задом виїжджати з подвір'я.

Уже на розі вулиці він помітив першу ознаку чогось незвичайного — кицьку, яка уважно вивчала мапу. Спочатку містер Дурслі цього й не усвідомив, тож озирнувся, щоб глянути ще раз.

На розі Прівіт-драйв стояла смугаста кицька, але вже без мапи. Що це йому приверзлося? То, напевне, була гра світла. Він кліпнув очима і глянув на кицьку. Та — на нього. Завернувши за ріг і їдучи далі, містер Дурслі стежив за нею у дзеркальце.

Кицька тепер читала напис «Прівіт-драйв», — хоча ні, лише дивилася на нього: коти ж не вміють читати. Містер Дурслі труснув головою і забув про кицьку.

Прямуючи до міста, він думав тільки про замовлення на велику партію свердел, яке сподівався отримати того дня.

Але біля самого міста щось його змусило забути і про свердла. Застрягши, як завжди зранку, у вуличній тисняві, він не міг не зауважити, що навколо чомусь дуже багато дивно вбраних людей. Людей у мантиях. Містер Дурслі терпіти не міг, коли хтось одягався незвично: ви тільки подивіться на цю молодь! Мабуть, ще одна нова дурнувата мода. Дурслі потарабанив пальцями по керму, а його очі натрапили на купку диваків, що стояли зовсім близьенько. Ті схвильовано шепотілися.

Містер Дурслі аж знетямився, побачивши, що там не тільки молодь: та ж отой чоловік у смарагдовій мантиї навіть старший за нього! Що за телепень!

Але тут містерові Дурслі сяйнула думка, що це, мабуть, просто трюк, якась безглузда акція для збирання грошей... атож, цілком може бути. Машини, нарешті, рушили, й за кілька хвилин містер Дурслі заїхав на стоянку фірми «Граннінгс», знову думаючи лише про свердла.

У своєму кабінеті на десятому поверсі містер Дурслі завжди сидів спиною до вікна. Якби навпаки, то цього ранку йому було б куди важче

зосередитися на свердлах. Адже він не бачив, як попри вікна серед білого дня літали сови, хоча перехожі тицяли на них пальцями і спостерігали за ними, роззявивши роти. Більшість із них ніколи не бачили сови навіть уночі. Проте в містера Дурслі був абсолютно нормальний, не затьмарений совами ранок. Він дав прочуханки п'ятьом робітникам. Залагодив по телефону кілька важливих справ і знову когось вилаяв. До самого обіду він був у гарному настрої, а тоді вирішив розім'ятися й купити собі булочку в крамничці на тому боці вулиці.

Він уже й забув про людей у мантиях, аж доки натрапив на цілий їхній гурт поблизу крамнички. Проминаючи їх, сердито зиркнув у їхній бік і чомусь занепокоївся. Вони збуджено перешіптувались, але Дурслі ні в кого не побачив жодної бляшанки для збору грошей. Уже повертаючись назад із великою пампушкою в торбинці, він почув кілька слів з їхньої розмови.

— Так, так, Поттери, я вже чув...

— Так, їхній син Гаррі...

Містер Дурслі завмер. Його охопив жах. Він озирнувся на тих шептунів, наче хотів їм щось сказати, проте передумав.

Він перебіг вулицю, поспіхом піднявся до кабінету, гукнув секретарці, щоб його не турбували, схопив телефон і почав набирати свій домашній номер, аж раптом зупинився. Поклав слухавку й замислено погладив вуса. Та ні, яка дурниця.

Поттер — не таке уже й рідкісне прізвище. Є безліч людей, які мають не тільки це прізвище, а й сина на ім'я Гаррі. Так міркуючи, Дурслі вже навіть не знав, чи його племінника справді звуть Гаррі.

Він його ніколи й не бачив. Може, то Гарві. Або Гарольд. Не варто хвилювати місіс Дурслі, вона й так дратується на саму згадку про сестру. Він їй не докоряв: якби така сестра була в нього... А все ж оті люди в мантиях...

Тепер Дурслі було значно важче зосередитися на свердлах і, виходячи о п'ятій пополудні з роботи, він був такий неуважний, що наскочив на когось біля самих дверей.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ